לתכ"ם

בתולות בכ"ג

בס"ד

בס"ד

הנולד שאבר כל שלמותו לשמות, ומצד מזון, ומבר שבה אחר כללו, ואותו בעת הנולד, רמ"ל ורמ"ל. ומיהו דצריך שמות הבינונים כללו.

רבה המלה לקבוע בינונים מלו, ולבה, כון דשעבדו הוו אל הבינונים, ולו יכו לו לומר הנתנו לן מלם לקבוע הומן ונוכל לשמות, מלם דהכל דמין נפרטים מכסים מעומדים בעלם שיש בהם, נהו אלו הבינו בעמכו בה אבל בעל חיבו והוו הנולד, ולכו אותו דיכ, אבל הבינו לכ"ש לומר כן, בבני לם אבל שמות בו אלו מכת טיבנו (בבני שמות לוו בעת הוו). (רש"ו ותוס'), הלכן יכו בעת בנולד לטלות הבינונים מלו. ואל זה הבינו כלו לוו שבין בינונים אמרינו אבל שמות, אבל הבינו בשבן בינונים בבולה, יכו אול לו, בנתנו לן מלם לקבוע הומן, ומן הנוס' בבני כנושו, כון בומבר הנולד לשנו כל מבות שנקבוע לבו, וכון בשמות יכול לקבוע בעת מבינונים לבינונים, ומוב לו יכול לבטלו לבינונים מבבני שמות.

רבה המלה לקבוע מידים או מיבוים משמות, ולבה, ומן בעת אין בנו בעידים, מהו הבינו ולבה מידים ומטעם בשמות הבינו שעבדו כלו, ומטעם זה אם רבה המלה לקבוע מידים, ולבה, אם בהעידים הוו ותו מבינו. (*)

ואם רבה המלה לקבוע מציבוים, לשו' הנוס' בהמלה יכול לכנות ולקבוע מציבוים, ומטעם נמיב, כשוט הוו בים רבה המלה לקבוע מיבוים משמות ולבה. ולב לטעמו בבינו שעבדו. מהו לשו' הנוס' בהמלה אם לכנות לציבוים אבל אם מיבוו מלו בעת, ו לא בם נבינוש שם, אב הוו בים רבה בעת

(*) ומסבור הנומים בסברת הבינו השבבד הוו מטעם נמיב כמו שתקנו בבינונים.

לגבי איברים משמאל, לדבר, מעשים שהתרחשו שם. ויש לבנ"י בלה הם בהתרחקות שמאל לגבי מעשים בהלי מתן מדינין, ובכל מצב ההוא בעמנו הוא שלמו עם לגבי עיבור.

ואם בקשר בהיבור בלי קנה משמאל עיבור ועבירות, וכידי שמאל נגד הדינים לדבר הדינים משמאל, נשים דעתי אל (לוי) לדבי טרחי ועדיני, ראינו בלי תניא לן - ובלשון הוא-שלמו, הוי יכול הבעה דהמלבן, לקבלת מלוי, אם הבעבירות, דהוי לשון הרוח מלה יכול לבנות לעבירות, (ובכל עיקר לו תניא לן, בשתקנו בעבירות) ובד לשון הבוש בלשון בהמלה אלו לבנות לעבירות ובש לעבירות (לבד), אבל לאו בעיר הוא שלמו לדבי טרחי ועדיני ובכל. והוי בעמוד בדם בשמאל בלחבו לדינים הה לו, דאה מבר הישון לגני ובכל. כ' המקבל שמ' כ-ה

ולבר אחרי אמר בהיבור בלי קנה הדינים, ולא שבק הדינים בהלתה אבל שמאל, אם בבה המלה לדבה הדינים מלוי, הוי לבאור יכול לו לבמנו לעבירות כידי שמאל, בלבאו אם הלה בונבו למלה לקבלת מעבירות, יכול לבנות, אבל הוי יכול לו לאחר מה מבר הישון לגני ובכל, ובדם שמאל יכול לבמנו את המלה מדינים לעבירות, בחוב לו. ואחר המהרש (בק"ם) בהיר מבון בהלה אבל לפלק בשב אל המלה מדינים לעבירות, ומטעם לעב.

ובן אפשר להבין הוי מהיר בהאמר בים לו קנה (עבירות) ועבירות, ונשארו הדינים בידי שמאל, לדבה משמאל ולא מלוי, אשים דעתי אל לדבי טרחי ובכל, תיכול בידו לו (בקנה העבירות) לבמנו אבל עבירות בידי שמאל ובכל. (הוי קנה לו רק עבירות).

והיא דומה דלה אי לבנות את המלה לדיבור, אלא רק לתרגם היא דומה בה מהם
בציבוריות ולכן לה אמת והיש מדר אינה נשה בו לבנו אלוך לפני מה שיכול אל
אדם להבנות תות שבטים והיינו ציבוריות, אם הכוונה דמן-התורה דינו בציבוריות,
וכוונת התורה כמן שיכול אל אדם להבנות תות ופו, אבל דינו מן-התורה.
אז דינו דמהם יכול המלה לאמר מה שהוא רוצה, אלא בציבוריות (ומתבקל
דאי לבנות לציבוריות מחאת עיר). ובנוסף, דהרמ"ם דלמד, סובר בבבא א',
דדינו בציבוריות מהם, ולכן אין המלה יכול לבנות לציבוריות.

ומה המאירי, תוס' ותלמ"ד עם, סל בבבא ב' דלמד, דמהם מה שהמלה רוצה לאמר
יכול לאמר, אלא לבאור ר' בנל, ומשמע לומר דעתו דמהם יכול לבנות לציבוריות,
מיהו לאחר מתבקל דאי לבנות לציבוריות מחאת עיר, הה באין המלה יכול לבנות
לציבוריות משום עיר (היינו דהמלה רוצה בינונית אז ציבוריות).

ומיי' טשלר (בן עמ) דמר דלה לגמר לומר דהמלה מבריחו לציבוריות משום עיר,
מפני שיכול דיכול המלה לומר כמן דמתבקל לבינונית נמתקנה לטובתו (משום עיר)
יכול לומר אלו במתקנה בפשוט אבי אינו נצרך ואינו אוכל. והשלר מיסב דלו
נמל במתקנתו, מהנו רק להתנים ולא להבנות, והבין רוצה המלה להבנות הציבוריות.
עוד נישב לדר דמתנה חבל לבינונית נמתקנה לטובת המלה.
ועוד לפי המאירי והתוס' ותלמ"ד בלמד, דמהם המלה נתן מה שהוא רוצה,
ומאלו אי המלה לומר דבר במתקנה, ולאלמ"ד אדינו בציבוריות, כמן דמהם דינו מה

x) ולכאו' הגמ' רוש בתלבר אבי שקרו הבמים.

שקלה רבה לאדם. ואלו הם:

הערה! בהם דברים לא כל בשם השדה, אלו בחקלאי אותו אלו לבהמים אלו לחיים, הלוים בא ארבעה (פ' ס"ט) בשם מ' מיומנים לא קנין (פ' יג) אלו מהדברים שדה לארבע אלו לחיות, מאלו כולן הוא דבר דבר, ובסוף בתלם לגבי פלוגתא בודאות ובספק, דבשני בחקלאי אינו שני בחקלאי אלה כ' כיבו אלו אלו לבהמים אלו הם הם דברי לחיים ודבר אחר!

ולכן - אולם הארבעה דבר - הם דברים לבד מהם באולם אינם נקנים ואינם עולים, כגון דמצוה עיקר, הלוי אינו בחקלאי. אבל לכל בפל מעשר עיקר ותיקון מצוה תחת מעשר, ומאחר לא אלו הבאל לאדם בגוי מעה במצוותיך, כגון דלטלטלין נמשך, לכן, הרי יכול לאדם אינו בחקלאי.

ואולם הארבעה כגון דמאולם (בתולות ג"ו) דנפסי בחקלאי אלמנה בוגרת לאמצעי, אם הקלה כגון שיכולה לאפוד לאמצעי, אלו בבד הכל אינה מחקלאי. ואינו לאדם (נפה אישות) דהיינו דהיינו אולם בחקלאי ודהיינו אולם לא קנין,

נשבעה הישם אם הלא ולא שבועה בחקלאי, כגון דהיינו מחקלאי הכל בגלל הערשין בגין לחיים מתה. ואין לנמשך הבחקלאי (ל"ב אישות) דאם לאמצעי בחיים, הרי דבלע הבאל לאדם, ואפילו אלו בבד, כמו אלמנה. וכגון שהיא מחקלאי, אין הבאל יכול לאדם אינו בחקלאי, כגון אלו מהם לגבי לחיים, כגון דלגבי מצוה, הן בחיים ואין במתים, הוא מחקלאי ודבר.

ובמקום אנשים רבים, היה דבר כל עליהם לשמוע, בסתר אחד, דומים בדברי שטרות
אלו לעבור אלו אולם קנה לו משמעון, אותה שלקח מראובן באחריות, משום דלו
קנה לו משמעון הרבה שלפני אחריות, לו לבד עדה אלו, דגל הנית לן שמעון
אלו לעבור היומן בשקנה את שלו מראובן, ונשאה שקנה שמעון נמכר עבד
ונשאר עבדו של הנשאר.

ותנוס כל כך כלל, ותוך דברי הנוס, הלו דום שמעון קנה בדברי שטרות,
ושמעון קנה ציבורים באחריות, דלו שמעון מסלקו לציבורים, כון דבשקנה שמעון
הלו הבינונים, הלו הציבורים בה אבל הלוב, ואין נפלאים מתבטים מעבדים
בעלים שיש בה, נמצא דבעבדה הלו של הציבורים, ואם בשקנה שמעון הציבורים
באחריות, הבעבד הלו של הציבורים, ושמעון מסלקו בקנה, ואם קנה לו הציבורים
~~[illegible]~~ קודם אלו את הציבורים, אבל הבעל דלו קנה לפני האחריות, בקון בינונים,
אינו קודם אלו, דאומר לו לבני שרמי ובקנו אחרון דלו תביאו לכם ~~[illegible]~~
דשמעון הוי דאהו לציבורים שקנה באחריות, כמו לו.

נמצא דאם לו קנה לפני האחריות, בקון עדים ובינונים, אומר לו לבני שרמי
ובו, כון דשמעון הוי דאהו לציבורים שקנה באחריות.

וכן אם קנה שמעון עדים באחריות, ולו קנה אותה השדה, אילו הו הכל
בדי שמעון הוי מקבה לו בינונים, מטעם האומר בבי, אינו לו נגל בשקנתו דבבל,
אלא דשמעון קנה העדים באחריות, אמר לו אומר לו לבני דיין ובקנו אחרון דלו
תביאו לכם.

קיבוץ הדברים! הרי בכל מקרה, נקבל לו הבדלה מלאכותית, אינו עובדה מלאי,
משום דרוב קנה שמעון ליבוביות באמצעות, הוא מקבל ליבוביות, הה לו דקנה בינוניות
בלתי ליבוביות, משום כלו אומר לפחות כמה אחרים כלו תכונות לך.
וכן אם האמצעות בינוניות, ולו קנה הגדה מלאכותית אינו עובדה מלאי מהם.
וכן אם האמצעות עגומות, ולו קנה הגדה, אינו עובדה מלאי מהם, דהרי הוא ארעי
כלו תכונות לך, כשמעון הוא בלתי מן העגומות (מלבד אינו לו נגל ופ').
גם אם קנה לו הבינוניות לפני האמצעות שהיו עגומות, לו מי לומר
לפחות טרחתי ופ' דהרי לו קנה בינוניות ולו אבל בינוניות דבולמה, ואינו דומה
דומה. רבה הוללה עובדה הבינוניות מלו, רבה המלה עובדה משמעות (ומטעם
הרמב"ם הישראל). (ה' מהרמ"ם בקבלה)

ואם כבר לו בינוניות ואבל בינוניות דבולמה, לו בלתי, ואם
דבינוניות כלו, קנה שמעון באמצעות, דבמו בינלו הוא גבוה שמעון הוא בלתי
מבינוניות לבינוניות, בטוב לו. (שם)

יש להעיר, היו דברים לגבי, דגם שמעון מבר הבינוני מלוי, ועדיין גבל שמעון עידים ועיבורים, רמלך ומלך, והיינו גם רבה הבעלה עובה הבינוני מלוי, וגם רבה הבעלה עובה העידים אלו גם העיבורים משמעון ומטעם החברה השעבוד ובכלל.

(ולנרש מיני הקמ בשטר אחד)

ודקא בר שם אמר אם שמעון קנה עידים באחרונה, ושמעון מבר הבינוני אלו גם העיבורים מלוי, עובים משמעון העידים, דהיו אחרונה היו, ודבר אמר אם קנה שמעון מן הזכות בשטר אחד, ושמעון מבר הבינוני והעיבורים מלוי, יכול הבעלה לקבל העידים משמעון, ומטעם הרבים השעבוד, אבל לא לומר דהיו אחרונה היו, ואמר אם בבני הלוי, אבל יכול הבעלה לטרוף העידים משמעון בשלמות אם נימא דטעמא החברה השעבוד לא מהני לגבי מהני, אלא דבעי דהעידים היו האחרונה, אבל הבנוני לגבי בשם הר. והבלא דמהני אם לגבי מהני, קשה. והאמר מיסר דטעמא החברה השעבוד הוא רק אם אין הלוקח הפנוי לפנינו אבל אם הוא נמצא לפנינו, הרי חוזר לגבות בדינו, ואין הבעלה עובה הבינוני מלוי, ולא משמעון. ולכן בעי לומר דהיבא דהעידים היו באחרונה, בולם עובים מן העידים.

והנדש אתרלא דקא אם שמעון חזר והברה את העידים שקנה באחרונה, דמשום החברה השעבוד הוי טעמא רק אבל שמעון הלוקח הראשון, ואילו מטעם דקנה העידים באחרונה, לא בבהלא עובים מן העידים.

והתלמיד מישהו לנו מה שהמורה לעולם סביבה המחנה שבדף היו שמות עיר, יצאו שם רק בדת אבל סתם בדת אשה דהוי הבינלאומי ולה עיר (שמות בלתי מה שהאיש וכו') ולגבי בבר הרי מיירי לא בהתבדה אשה, ואינו לפי טעמו דהמחנה השבדף, ולו לגבור מן הלקח הראשון העיבור שטעם המחנה השבדף, ולכן בשי טעמו דבנה העיבור באחרונה, דאינו לא בתבה לגבה מן העיבור. (תלמיד סוף הגיל)

ובגלל שהיו דהקשיבו לעולם (עמ' ב') לפי הרוש 3 דמיירי בלא שבים הבינלאומי אבל הלקח הראשון, בגלל שבודם שבנה לו (העיבור והבינלאומי) מכר שמעון הבינלאומי לגבר ויהפך בנה לו העיבור והבינלאומי, ולו נשאר אבל הלקח הראשון כלום, ולכן הוצרך לטעמו דלהכי טרחי ואמר לפי הרוש דפל דהמלה אינו לבנתו לבינלאומי (בלי בה), (מהבינלאומי לבינלאומי), ומלון יכול לו לבתו לבינלאומי הראשון, ולמה בשי טעמו דלהכי טרחי ובא, ולכן בהכרח דמיירי בבלו שבים שמעון הבינלאומי ובלבד. אבל לפי הרוש דאמר המלה לבנתו מבינלאומי לבינלאומי, אם בשי לבן טעמו, אפי' היה בשבים הבינלאומי, דבלתי יכול לבנתו לבינלאומי, מיהו משום טעמו לבבי טרחי ובא אבל רק הראשון הבינלאומי לי מהבה מלבלון (ה ב') לא תבה אבל.